

да упрѣкава Петрония за неговитѣ съвѣти. Ако да не бѣше той, Виниций щѣше всѣкой день да се вижда съ нея и щѣше да е сега по-щастливъ отъ цезаря. Като се распалваше отъ собственитѣ си думи, той все повече се вълнуваше, до толкова, щото, най-сетнѣ, сълзи отъ скърбъ и озлобление бликнахъ отъ очитѣ му.

Петроний, който не прѣдполагаше, че младиятъ трибунъ може да се влюби и увлече отъ страстьта до такава степенъ, като видѣ тия сълзи, неволно си помисли съ извѣстно удивление:

— О, могъща владѣтелко Кипра, — ти само господствуашъ надъ смъртнитѣ и надъ боговетѣ!

II.

Когато тѣ излѣзохъ отъ носилката прѣдъ къщата на Петрония, надзирателтъ на атриума имъ събщи, че нито единъ отъ робитѣ, испратени на градскитѣ врата, не се е завърнѣлъ. Той распореди да имъ се испрати храна и да имъ кажатъ още единъ пѣтъ, подъ страхъ, че ще бѣдѣтъ бити, заповѣдта — внимателно да слѣдѣтъ за всички, които излизатъ изъ града.

— Виждашъ ли, — каза Петроний, — тѣ, очевидно, се намиратъ още въ града, а, въ такъвъ случай, ние ще ги намѣримъ. Заповѣдай, при все това, на своитѣ хора да бѣдѣтъ при градскитѣ врата, — испрати отъ сѣщитѣ роби, които съ съпровождали Лигия: тѣ лесно ще я познажѣтъ.

— Азъ заповѣдахъ да ги заточѣтъ въ имѣнията ми, — отговори Виниций, — но азъ тутакси ще отмѣня заповѣдта си.

Като написа нѣколко думи на покритата съ слой отъ воскъкъ плоча, той даде тая записка на Петрония, който заповѣда незабавно да я носѣтъ въ къщата на Виниция.

Послѣ тѣ минахъ прѣзъ вътрѣшния вѣртикъ; като сѣднахъ тамъ на мраморния столъ, тѣ захванѣхъ да бесѣдватъ. Златокосата Евника и Ирада имъ подложихъ подъ краката бронзови столчета и, като доближихъ до тѣхъ трапезата, захванахъ да наливатъ въ чашитѣ вино изъ прѣкрасни сѣдове съ тънки гърла.

— Познава ли нѣкой отъ твоитѣ роби тоя огроменъ лигинецъ? — попита Петроний.

— Познавахъ го Атацинъ и Гулонъ. Но Атацинъ вчера падна мъртавъ въ врѣме на нападението, а Гулона азъ самъ убихъ.